

ובאן בעוד שהוא באשה הז', מרבה חפלוות ובקשות בכל יום לפלך הקדוש. כמו שחייב הראשית ברוחמים, כך הוא הסוף ברוחמים. וזהו אמר יאמר. אמר בפתחה, פשׁקהדים ברוחמים. אמר - בסוף, ויתקבל ברוחמים. ומה יאמר? אהבתי את אדני. שבגלו זה וברוב התפלות אוּב את קדוש ברוך הוא. מתקנו מעשו, ואומר אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא יצא חפשי. והקדוש ברוך הוא מקבל אותו באותה תשובה ובאותן התפלות הרבות.

מה עושה הקדוש ברוך הוא? מה שהיה מזמן להזכירו בגלגול ולסבל ענושים בעולם הזה על מה שעשה - לא מחייב לעולם הזה. ומה עושה? מכרב אותו לבית דין של ישיבת הרקיע, ודברים אותו ומוסרים אותו לבית המשפט, ורשותם אותו הקדוש ברוך הוא איך נמסר לבית המשפט, ופוגם אותו להיות מחת שלטונו הערלה (ומצאוה אותו להיות מחת שלטון היובל עד זמן ידוע, ואחר כך גואל אותו).

אם באוטו זמן שעושים לו פגם, אם הגיע יובל, אפליו יום אחד ליובל - נחשב כמו שפטא זמן עד היובל. אך נענש ולא יותר. בא היובל ונגאל, ומכניםים אותו למונח הפרוג. עד כאן. הסתיר אותו זkan את עינוי רגע אחד.

פתח ואמר, (מייחה) שמעו הרים את ריב יי' את ריב ה' והאננים מסדי ארץ כי ריב לה' עם עמו וגוי. אי זkan, עד כאן חיית עמוקקי חיים, ועכשו דלעת על הרים חזקים לעשות עמם קרב? אלא ודאי עד עכשו אפה בים החזק, אבל עד שהלכת לעמקי חיים, פגשך את אותם הרים חזקים שבתווך חיים

זהב, ועוד דאיו בהאי אפתא, אסגי צלותין ובעותין בכל יומא, לגבי מלפָא קדישא, כמה דהוה שירותא ברוחמי, הבי הוא סופא ברוחמי, ודא הוא אמר יאמר אמר בקדמיתא, פָר אקדים ברוחמי. אהבתי בסופה ויתקבל ברוחמי. ומה יאמר אהבתי את אדונינו, דבגון דא, ובסיגיאו צלותין, רחים ליה לקודשא בריך הוא. אתקין עובדי, ואמר אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני לא יצא חפשי. וקודשא בריך הוא קיבל ליה, בההוא תיוקא, ובאיונו סגיאו צלותין.

מה עbid קדשא בריך הוא, מה דהוה זמין לאחדרא ליה בגלגול, ולמסבל עונשין בהאי עולם, על מה שעבד, לא אהדר ליה להאי עולם. ומה עbid, קרייב ליה לבני דינא דמתיבתא דركיע, ודינין ליה, ומסרין ליה לבני מלקיותא, וארשים ליה קדשא בריך הוא, היה אמתסר לבני עונשא, ופגמים ליה, למחי תחות שלטניה דערלה, (נ"א ופקיד ליה למחיות חות שילגא ריבלא) עד זמן ידייע, ובתר פריך ליה.

או בההוא זמן דקא עבדין ליה פגימו, או מטא יובלא, אפילו יומא חד ליובלא, אתה חשב כמה דאשכח זמן עד יובלא, הבי אתה ענש ולא יתר. אתה יובלא, ואפרוק, רעלין ליה גו פרגודה. עד הכא. אסתים עינויו ההוא סבא, רגעה חדא.

פתח ואמר, (מייחה) שמעו הרים את ריב יי' והאננים מוסדי ארץ כי ריב לוי' עם ימא, והשפא דلغת בטירין פקיפין, למעד עמו וגוי. אי סבא, עד השטא הוית בעמקי ימא, והשפא דلغת בטירין פקיפין, בימא עמהו קרבא. אלא ודאי עד בعن, בימא תקיפה אנטה, אבל עד דאזורת בעמקי ימא, פגעת באינון טורין תקיפין, די בגע ימא,